

Sygn. akt VU 703/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant Cezary Jarocki

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2013 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku I. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

o podjęcie wypłaty emerytury

na skutek odwołania I. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M..

z dnia 20 marca 2013r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 703/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 marca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. odmówił wnioskodawczym I. D.

uchylenia decyzji z dnia 23 września 2011 roku, którą zawieszono jej prawo do emerytur}' za okres od dnia 1 października 2011 roku uznając, że nie ma podstaw do wypłat}' emerytury wraz z odsetkami za okres od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku.

W odwołaniu od powyższej decyzji I. D. wniosła o jej zmianę i wypłatę emerytury za okres od 1 października 2011 roku do 21 listopada 2012 roku wraz z odsetkami.

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

I. D., urodzona w dniu (...), złożyła w dniu 31 grudnia 2003 roku wniosek o emeryturę (dowód: wniosek o emeryturę k. 1-4 w aktach ZUS).

Decyzją z dnia 29 stycznia 2004 roku, ZUS przyznał wnioskodawczym prawo do emerytury poczynając od dnia 1 grudnia 2003 roku, zawieszając jednocześnie jej wypłatę z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia. Wypłatę emerytur}' podjęto od dnia 1 marca 2009 roku (dowód: decyzje ZUS z dnia 29 stycznia 2004 roku k. 23 i z dnia 8 kwietnia 2009 roku k. 40 ^\> aktach ZUS).

Od 5 lutego 1971 roku wnioskodawczym jest zatrudniona w Urzędzie Gminy w U. i stosunek pracy nie został rozwiązany (dowód: zaświadczenie k. 74 w aktach ZUS).

Decyzją z dnia 23 września 2011 roku, organ rentowy wstrzymał z urzędu wypłatę emerytury na rzecz wnioskodawczym, poczynając od dnia 1

października 2011 roku z powodu nie rozwiązania stosunku pracy przed dniem nabycia prawa do emerytury (dowód: decyzja z dnia 23 września 2011 roku k. 60 w aktach ZUS.)

Decyzją z dnia 11 stycznia 2013 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych podjął wypłatę emerytury na rzecz wnioskodawczym poczynawszy od dnia 22 listopada 2012 roku (dowód: decyzja z dnia 11 stycznia 2013 roku k. 68 w aktach ZUS.)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 roku, wydanym w sprawie K 2/12, Trybunał Konstytucyjny orzekł, iż art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 r. poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Zdaniem Trybunału rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę w art. 28 ww. ustawy spowodowało, iż osoby które skutecznie nabyły i realizowały prawo do emerytury w okresie od dnia 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010

roku zostały objęte nową, mniej korzystną dla nich treścią ryzyka emerytalnego -- a mianowicie ich prawo do pobierania emerytury po dniu 1 października 2011 roku zostało uzależnione od rozwiązania stosunku pracy. Treść ryzyka emerytalnego w określeniu, którego wnioskodawca ma swobodę, nie powinna być zaś zmieniana w stosunku do osób, które już nabyły i zrealizowały prawo do emerytury.

W ocenie Sądu Okręgowego treść powołanego wyżej orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego nie zmienia jednak sytuacji ubezpieczonej. Rozstrzygnięcie to nie znajduje bowiem do niej zastosowania, zważywszy na fakt, że prawo do emerytury wnioskodawczym nabyła od dnia 1 grudnia 2003 roku, a więc w stanie prawnym, w którym obowiązywał przepis art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, będący w swej treści odpowiednikiem aktualnie obowiązującego art. 103a ustawy emerytalnej. Przepis ten stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał ją bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Z powyższego wynika, że w reżimie prawnym, w którym wnioskodawczym nabyła prawo do świadczenia emerytalnego, nie było możliwości pobierania tegoż świadczenia bez rozwiązania stosunku pracy z ostatnim pracodawcą, dlatego też emerytura skarżącej została zawieszona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2013 roku, II UK 299/12, niepubl.).

W przedmiocie zaś zgodności z Konstytucją przepisu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, obowiązującego od dnia 1 lipca 2000 roku do 7 stycznia 2009 roku, na podstawie którego zawieszono wnioskodawczym prawo do emerytury wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7 lutego 2006 roku SK 45/04 (OTK - A 2006, nr 2, poz. 15) Trybunał uznał, że przepis ten jest zgodny z Konstytucją, nie

narusza zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, zasady niedziałania prawa wstecz, zasady ochrony praw nabytych, czy obowiązku wprowadzania zmian do systemu prawnego z zachowaniem odpowiedniego vacatio legis.

Konkludując, skarżąca nie może powoływać się na zasadę ochrony praw nabytych, gdyż nabyła prawo do emerytury w reżimie prawnym ukształtowanym przez treść art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, uniemożliwiającym pobieranie świadczenia emerytalnego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, którego konstytucyjność była przez Trybunał badana.

W świetle powyższego żądanie wnioskodawczym wypłaty wyrównania emerytury za okres od daty wstrzymania jej wypłaty do chwili jej podjęcia należało uznać za nieuzasadnione.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.